

lige Tilvækst i Befolkningen vil et Folketing paa 110 Medlemmer altid være stort nok i et Land som Danmark. Vi skulle til at behøje det, tillade os at anføre nogle Tal om andre Landes Repræsentationsforhold. England o: Storbritannien og Irland har 670 Repræsentanter i Underhuset; 24 store Byer med fra 50—150,000 Indbyggere have Ret til at vælge hver to Repræsentanter, og ellers ere Kredse nogenlunde lige store med c. 50,000 i hver; dog har Irland 103, medens det efter Rigets samlede Folketal (37,7 Millioner) kun skulde have 82. Frankrig har nu med Algier og Kolonierne 584, ellers 568. Hver Departement faar 1 deputeret for hver 70,000 Indbyggere, dog mindst 3, og saaledes at enhver Del lavere end 70,000 medregnes. Tyskland skulde have 1 for hvert 100,000, dog saaledes at de mindste Stater faa 1 uden Hensyn til Størrelsen; men man holder sig endnu til en Kredsinddeling, der fastsattes 1867 efter Folketællingen 1864, og derfor har f. Eks. Berlin kun 6 Rigsdagsmænd for 1,580,000 Indbyggere og Hamborg kun 3 for 622,000. Efter Folketællingen i 1890 har Landet 49,4 Mill. og skulde altsaa have 494 Rigsdagsmænd, men har kun 397. I Holland har Andekammeret 100 og Førstekammeret 50 Medlemmer. 1887 blev Medlemsantallet bestemt en Gang for alle; tidligere var det stigende efter Forholdet 1 for 45,000. For Førstekammeret er Fordelingen bestemt i Grundloven, for Andekammeret skal Fordelingen ske ved Valgloven. Folketallet var 1892 c. 4,670,000. I Belgien har Repræsentanternes Kammer 152, 1 for 40,000, og der forhøjes og omlægges efter hvert Tiars Folketælling. Endnu i 1866 vare de kun 116, 1882 bleve de 138, nu 152. Indbyggerantallet 6,2 Mill. Senatet var for Halvdelen af Repræsentantkammeret; men faar nu desuden 26 særligt valgte og har altsaa 76 + 26 o: 102 eller $\frac{2}{3}$ af det andet Kammer. Svejts' Stænderraad har et fast Antal, 44, nemlig 2 for hvert Kanton, 1 for hvert Halvkanton. Nationalraadet vælges

pr. Folketal, 1 for hver 20,000, stigende ved hver Folketælling, nu 147. Indbyggerantallet i 1888 var 2,920,000. En Rest paa over 10,000 regnes for 20,000. I Grækenland bestaar Nationalforsamlingen efter Valgloven af 31te December 1890 af 207 Medlemmer, 1 for 12,000, Indtil 1890 kun 150. Indbyggerantal 2,217,000. Baiern har 159, 1 for 31,500. Der er 5,6 Mill. Indbyggere og skulde altsaa være 177 Medlemmer. Baden har 20 fra Stæderne og 43 for Landkredse, 1,66 Mill. Indbyggere. Sachsen 82, 37 for Stæderne og 45 for Landkredse, 3,5 Mill. Indbyggere. Würtemberg 93, 23 for Ridderstabet, Præster og Universitetet, 7 for større Byer og 63 almindelige Kredse, 2,04 Mill. Indbyggere. Nordamerika har i Øjeblikket foruden 88 Senatorer — 2 for hver Stat — i Repræsentanternes Hus 356. Efter hver 10 Aars Folketælling vedtages en ny Delingsbrøf. 1789 var det 30,000, 1893 fastsattes det til 174,000 for hver Repræsentant.

Norge har 114, deraf $\frac{1}{3}$ fra Byerne. I Sverige har første Kammer 148 og andet Kammer 228, deraf 75 fra de store Byer. Paa Landet 1 for hvert Herred, og naar der er over 40,000, faa 2. Af de Rødstæder, der har over 10,000 vælges 1 for hvert fuldt Tal 10,000 og de øvrige Rødstæder skulle ordnes lensvis i særskilte Kredse, og hver saadan Kreds faar 1 for mindst 6,000 og højst 12,000 Indbyggere.

Det vil altsaa ses, at naar vi ikke absolut ville gaa i Grækenlands Fodspor, vil et Folketing hos os paa 110 Medlemmer være forholdsvis meget rigeligt, og det vil sikkert ikke højne Folketingets Anseelse eller paa anden Maade være til nogen Gavn, om der nogeninde bliver synderlig flere. Men der er dog den Ulempe ved en Grundlovsforandring af den Bestaffenhed, at selv om man samtidig indfører større Afstemningskredse med Forholdstalsvalg, vil det dog en Gang imellem blive nødvendigt, at foretage Udligninger, hvor faa et og faa et andet Amt maa miste en af Repræsentanterne